

Mi volt az indíték? – háttér gondolatok a legutóbbi izraeli gáztettről

A cionista Izrael történelme során igazi katonanéppel még soha nem került konfliktusba. Ezért a katonai vezetés által elkészített kikapcsolási tervek, valamint a vezérkar által kidolgozott stratégiai és taktikai rendszerek az eddigi háborús és polgárháborús tapasztalatokra épülve készültek el. Ezeknek a rendszereknek és terveknek az alaptevézője a brutális, minden szabályt és nemzetközi ajánlást figyelmen kívül hagyó, rendkívül agresszív kezdeti fellépés, és hasonló szellemiségű folytatás. Ez a módszer az alapjaiban békés természetű palesztin néppel szemben eddig sikeresnek bizonyult, csakúgy mint a térség hasonló mentalitású népeivel szemben.

A török nép kemény katonanép, bizonyítja ezt az antant megszállók ronggyá verése az anatóliai tengerparton. A Palesztinának életbevágóan fontos törökországi kikötőkből indított segélyszállítmányokat nem katonaság, hanem az ottani segélyszervezetek aktivistái kísérték, akik alapjában véve békés emberek. Sokan közöttük elég liberális gondolkodásúak. Ugyan ez vonatkozik az európai országokból érkezett aktivistákra is.

Ezt az izraeli politikai vezetés is tudta, és ezért még a legrosszabb álmában sem gondolt azokra az eseményekre, melyek bekövetkeztek. Felesleges és önáltató katonai demonstrációt akartak bemutatni, melynek az erőfitogtatáson kívül a segélyszállítmányokat támogatók megalázása volt a célja. Ez sikerülhetett volna, ha a hajókon helyi (palesztin) személyzet a szállítmány kísérete. A világraszóló botrány másik kiváltó oka, hogy az izraeli vezetés mindenáron bizonyítani akarta erejét. Ez magyarázható

azzal, hogy Izrael valóban háborúra készül Irán ellen, és ezért nem engedheti meg azt, hogy közvetlen közelében egy ellenséges gócpont megerősödjön. Az iráni háború kimenetele bizonytalan, és ha Izrael iráni akciója kudarcra végződik, akkor ez olyan harci kedvet ébreszt a gázai palesztinokban, mely ellen akkor már nem lehetne sokat tenni.

Nem számoltak azonban a török nemzetiségű személyzet elszántságával. Nem félemlítette meg ezt a legénységet a harci helikopterek látványa, sem a köteleken csüngő deszantosok érkezése. A művelet parancsnoka pillanatokon belül óriási pácba került. A fedélzetre érkező első deszantosok a kötélről elszakadás pillanatában teljesen kiszolgáltatottak, ha nem fedezik őket. A hajó legénysége nem elmenekült, vagy bamba módon feltartott kézzel várta volna a történet folytatását, hanem minden keze ügyébe került eszközzel ütni kezdte a fedélzetre érkezőket. Teljesen jogosan, hiszen nemzetközi vizeken voltak. A parancsnoknak döntenie kellett. Ha nem ad utasítást a tüzelésre, a török legénység agyonveri az embereit és őt hadbíróskodás elé állítják, ha viszont tüzet vezet, óriási lesz a nemzetközi botrány.

Nem tudjuk, hogy kapott-e utasítást a politikai vezetéstől, de akár kapott, akár nem, a felelősség nem őt terheli. Úgy járt el, ahogy minden katonai parancsnoknak el kell járnia, ha az emberei életveszélybe kerülnek. Köztudott az izraeli hadsereg arroganciája és nagyképűsége, de ebben az esetben mindez lényegtelen tényező volt. Minden felelősséget ezért a támadásért az izraeli politikai vezetésnek kell viselnie. Aljas banditátámadás volt, melyet semmiféle magyarázkodással nem lehet kisebbiteni. A szómáliai kalózok kifogástalan úriemberek ezekhez a banditákhoz viszonyítva. Jogos a kérdés: miért nem várták meg, míg a hajók izraeli felségvízre érnek, és akkor a parti őrség a haditengerészet egységeinek fedezete mellett jogosan átvizsgálhatta és visszafordíthatta volna a segélyszállítmányt? A válasz csak az lehet, hogy akkor nincs erőfitogtatás. Nincs reklám, világhírűv. Tudták, hogy a hajókon több tv-riporter és újságíró tartózkodik, megcsinálták volna a hön óhajtott reklámot az izraeli kommandósok sikeres akciójáról. De nem hírvé, hanem hírhedség, nem reklám, hanem világbotrány lett az egészből. Kontárók!

Az éhez, gyógyszer nélküli gázai lakosság megsegítésének akadályozása már maga is kimeríti a népiirtás bűncselekményét.

Betegek hálnak meg a kórházakban, 700 ezer gyermek éhezik, a másfél millió palesztin éhhalálra van ítélve. Egy Debrecen nagyságú területre bezárva. Állandó bombázás, tüzérségi csapások, emberrabdálások súlyosbítják a helyzetet. Ez a totális blokád, mely sokkal rosszabb, mint a világháborús német munkatáborok voltak.

Népiirtás (genocídium), az ENSZ határozatok semmibe vétele, atomfegyverkezés és atomzsarolás, háborús hisztériakeltés, terrortámadások atomerőművek, hajók, lakott települések ellen, föld és országrablás, hazugság, rasszizmus. Ez Izrael. Pozitívum? Nincs tudomásunk ilyesmiről. Ez a most elkövetett nagy és súlyos politikai hiba (mely több, mint bűn) Izrael valódi, negatív képét tárta az egész világ elé. Az izraeli tervek vonatkozásában a lehető legrosszabbkor. Amúgy is recseg-ropog az egész cionista tákolmányuk, és relatívan -de úgy nagyon-, zsugorodik a világuk. És rothad.

Libanoni vereségük után egy kis ideig csöndben voltak, leváltották a vezérkari főnökeiket, és úgy csináltak, mint ha nem történt volna semmi. Most úgy vélték, a világ elfelejtette ezt a fiaskót, jöhet valami nagy erődemonstráció. Jött is, de ezt a segélyszállító hajó török legénysége mutatta meg az egész világnak. Botokkal "felfegyverkezve" a high-tech-super felszereltségű, ölesre kiképzett izraeli kommandósokkal szemben. Kézitusa nem igen megy ezeknek a kommandósoknak, mert ahhoz erő és bátorság szükséges. Így aztán a helikopterekről és a fedélzetre érkező kommandósok tüzétől meghalt 19 ember, és több mint ötvenen súlyos lőtt sérülésekkel kerültek kórházba. Ebben az összecsapásban a törökök győztek, mert hősként álltak helyt a rablógylkosokkal szemben. A túlerő ugyan elnyomta őket, de a végsőkig helytálltak. És megszegyenyítették, a végsőkig megalázták a támadókat, akik csak az öles eszközeivel tudtak úrrá lenni a náluk jóval kisebb létszámú, de katonai szellemiségű török legénységen. Iránban a törökökhöz hasonló szellemiségű emberek élnek, de fegyverzetük is kiváló. Ha Izrael oda menne, ott is maradna. A meszesgödörökben.

V. István – Jövönk.info

<http://www.jovonk.info/2010/06/02/mi-volt-az-inditek>
Nemzeti InternetFigyelő

Szolzsenyicintől plagizált, saját történelmünkre aktualizálható gondolatok

MEGJEGYZÉSEKKEL „TARKÍTOTT” RÉSZLET,- ALEKSZANDER SZOLZSENYICIN „A GULAG SZIGETCSOPORT” c. MűVÉBŐL

„Nyugat-Németországban 1966-ig 86.000 náci bűnöst ítélték el. Mi pedig még egyre bosszút lihegünk: KEVÉSI! Tessék folytatni! Ugyanakkor nálunk TIZ EMBERT ítélték el a Legfelső Bírórság Hadikollégiumának adatai szerint. Pedig ha a nyugatnémetek 86.000-ét átszámítjuk a mi arányainkra, országunkban 250.000-re rúgna az elítélendők száma! Ezekből az elmúlt negyed évszázad folyamán egyet sem találtunk meg, egyet sem idéztünk törvény elé, aggódunk, hogy feltépjük a sebeiket!

Olyan rejtély ez, amelyet mi - kortársak -, nem bírunk megfejteni. Mily végzetes pusztulásba vivő út lesz a mi utunk, ha nem tisztulhatunk meg ettől a szennytől, mely testünkben rothad?

Mit tehetünk mi? Ezt a pár nemzedéket joggal nevezi majd az utókor a málék nemzedékének: először jámboran túrtuk, hogy milliókat nyírjanak ki közülünk, majd öregségükre gondtalan megélhetést és jólétet biztosítottunk a gyilkosoknak.

Mit tegyünk, ha az állati félelem, hogy akárcsak a századrészt is elviseljék annak a szenvedésnek, amit ők okoztak másoknak, legyőzi bennük a legkisebb hajlandóságot is az igazságtételre. Ha egyszer olyan görcsösen ragaszkodnak ahhoz a terméshöz, mely az áldozatok véréből sarjadt s érett be számukra.

De jól van, nagylelkűek leszünk. Nem lőjük agyon őket, nem töltünk beléjük sós vizet, nem szivatjuk ki őket poloskákkal, nem kötjük őket „fecske”-gúzsba, nem állatjuk őket egy hétig álmatlanul, nem rúgnak beléjük a csizmáikkal, nem verjük őket gumibottal, vasabroncsba sem szorítjuk a fejüket, semmi olyant nem teszünk, amit ők tettek velünk, de kötelességünk hazánkkal és gyermekeinkkel szemben, hogy valamennyit felkussuk s elítéljük. Ne múljanak el hosszú évtizedek anélkül, hogy meghatároznánk, mit tartunk törvény által üldözendő vadállati-asságnak s mit annak a bizonyos „múltnak”, amit „nem kell hánytorgatni”.

Magát az ESZMÉT kell nyilvánosan elítélnünk, azt, hogy egyesek terror alatt tarthatnak másokat. Azzal, hogy hallgatunk a bűnről, hogy öntestünkkel óvjuk, nehogy valamit is látni lehessen belőle kívülről,- TENYESZTJÜK azt s ezerszeres termést hoz majd a jövőben.

Azzal, hogy nem büntetjük meg, még csak meg sem rójuk a gonosztevőket, nem csak hitvány öregkorukat oltalmazzuk, hanem egyben kirántjuk az alapot, melyre az új generáció jogtudata épülhetne.

Ezért lesznek „közömbösek”, nem pedig a „nevelőmunka gyengesége” miatt! A fiatalok azt szűrik le tanulsággal, hogy a hit-

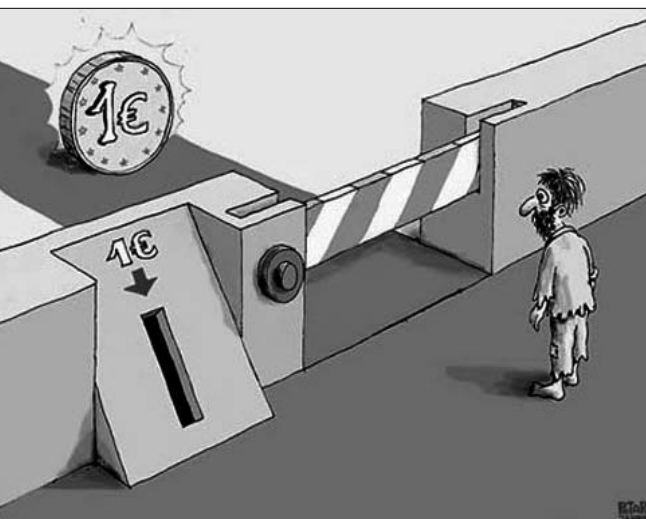
ványság sohasem nyeri el büntetését e földön, ellenkezőleg: jóléthez vezet. Nem lesz kívánatos, szörnyű lesz egy ilyen országban élni.”

MEGJEGYZÉSEK

Szolzsenyicin fenti sorai hazánkra is jellemző és megszívlelendő jelenségeket tartalmaz. Kádár és bandája büntetlenül megúsza a „rendszerváltozást”, a legfelsőbb vezetőik köréből (példátlan módon) miniszterelnökök (Horn, Medgyessy), miniszterek, államtitkárok, országgyűlési képviselők (tömege) kerültek ki, nem beszélve egyes főhatóságok vezetőiről vagy magas beosztású tisztségviselőiről.

Az „átejtörnyöztetett” új vezetők kivették pártjuk betűszavából az „M” betűt (MSZMP-ből lett MSZP), de megtartották az évtizedeken át hazugságok tömegét terjesztő NEPSZABADSÁGOT. Kuncze elvtárs révén kiépítették az ÁVH utódszervezetét, amely 2006-ban véresre verte Budapesten a békés tüntetőket, ütöttek, vertek, rugdostak, gázosítottak, vízágyúztak, lovas-rendőri rohamot vetettek be, gumilövedékekkel lötték az embereket, megtaposták nemzeti zászlóinkat, megalázták a letartóztatottakat.

Hazugsággal és csalással nyerték a választásokat, kordonokat építettek maguknak, „műveleti területeket” vettek birtokuk-

ba, tönkretették az ország gazdaságát, „mahorkáért” eladták nemzeti vagyonuk jelentős részét, milliárdokat sikkasztottak, milliárdosokat tenyészettek ki, a világgpiaci árak háromszorosát vagy ötszörösét kitevő összegekkel építettek utakat, aluljárókat, metró-vonalrészt vagy más objektumokat,

Az elmaradt felelősségre vonás eredményeként olyan kapitalis hazugok „nőtték ki magukat”, mint: Kovács, Medgyessy, Kuncze, Kóka, Gyurcsány, Lendvai, Lampert, Mesterházy, Hiller, Magyar, Pető, Fodor, Vadai, Demszky, Hagyó, Horváth és hasonlók társaik (beleértve a szóvivők tömegét, köztük az egyik „gyöngyszemet” Szollár Domokost, aki szorgalmasan elnyögöcsélti száználmas hazugságait, elámítva a tájékozatlan embereket).

Önmagában már az is kuriózumnak számít, hogy olyan párt is bekerülhetett a parlamentbe, amely a szovjet kommunista (bolsevik) párt „honosított” utódjának számít, és olyan múlttal „büszkélkedhet”, amelyben a Szolzsenyicin által említett minden változatos eszköze be lett vetve: az akasztások tömegétől kezdve, a kivégzettek libalegeltető árkokba történő „elkaparásán”, a hozzátartozók kiközösítésén, a vagyonuk „elzabrálásán”, a letartóztatások százazreire át, a szpiion rendszer ki-

építésével bezárólag, mindent megtett, amit a „nagy testvér-től” anno dacumál eltanult. Miközben (a mai napig) van (finoman kifejezve) vastag bőr az orcajúkon és lelkesen danolásszák: Fel, fel, ti rabjai a Földnek./Fel, fel, te éhes proletár....

Meg kell hagyni,- hogy mintegy 5 millió embert „sikeresen” a létminimum alá vagy környékére szorítottak, nem feledve a munkanélküliek egymillióit megközelítő tömegét.

És most – a parlamentben -, a „legnagyobb ellenzéki párt” címkéjének birtokában azt kritizálják, amit (gyakorlatilag) 1945-től kezdve tönkretettek, elfuseráltak, vagy a „félnotás” Gyurcsány szavaival élve: „elqrta”!

Az új kormány programja (előzetesen) azért sem lehet rossz, mert Mesterházy bírálja, vagyis az a demagóg „ifjú” kommunista, aki Lendvaival egyetemben minden előző (majd megbukott) programhoz vörösre csattogtatta a tenyerét. Lendvai Ildikó például Aczél elvtársnál „bontogatta” szárnyait, gazdag tapasztalata volt Kádár, Grósz, Horn, Medgyessy, Gyurcsány és Bajnai ajánorlásában, esetenként szinte „elalélt” a parlamenti felszólalásaikat hallgatva és szorgos jegyzetelést mímelve, de mentségére legyen mondva, hogy Orbán eskütétele után is elsőként „rebent” oda gratulálni az új kormányfőnek, annak, akinek a nevével éveken át riasztgatta a közvéleményt és nemzeti tragédiának nevezte, ha Orbán Viktor hatalomra jut.

Befejezéséknél gondoljunk Szolzsenyicin konkrétumokat és féltő aggodalmat tartalmazó intelmeire. Nem ismétlődhetnek meg még egyszer azok a hibák, amelyeket az Antall-Boross kormány elkövetett. 20 évvel vetették vissza az országot(!), mert Grál-lovagként kezelték a hazaárulókat, gyilkosokat és a gazdasági csőd létrehozóit.

Talán nem ártana alaposabban kiválogatni a minisztereket, államtitkárokat és más vezető beosztású személyeket, mert egyesek eddigi tevékenysége vagy hozzáértése erősen megkérdőjelezhető. Féltő, hogy a „dörzsölt” ortodox kádáristák „megvezetik” őket, mint tették azt például Für Lajossal,vagy Szabó Jánossal, akik szinte a teljes párt-politikai apparátust átmentették a HM-ben és az MH-ban. Hasonló jelenségek előfordultak más tárcánál is.

AZ MJB már évtizedek óta jelezte azokat a törvénytelenégeket és visszaéléseket, amelyek a BKV-nél, a MALEV-nél, a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemnél, a Metró építésnél, az útépitéseknél, a Közterület Felügyelőségénél, Fővárosi Önkormányzatnál, az egészségügyi intézményekben és más területeken előfordultak. „Falra hányt borsónak” minősültek az észrevételeink, de nem veszítettük el a kedvünket, önzetlenül segítőtük a korrupt kormány leleplezését.

Sok sikert kívánunk a jelenlegi parlamentnek, az új kormánynak és mindazoknak, akik le akarnak számolni a múlt bűneivel, és segítik a bűnösök elszámoltatását, illetve a közéletből való eltávolítását.

Összeállította:

Prof. Dr. Bokor Imre
az MJB elnöke

P. S.: Célszerű lenne a Büntető Törvénykönyv gyors átdolgozása és új büntetési formák bevezetése. Például: Horváth Agnesre tízévi takarítónői munkakörben (egy pszichiátriai osztályon) letöltendő büntetést kellene kiszabni, mert a Pszichiátriai Kórházkomplexum felszámolásával ezeket juttatott az utcára vagy szegényes otthonukba, kezelés, felügyelet és megfelelő ellátás nélkül. Nagyobb bünt még Rákosi vagy Kádár pribékei, illetve vérbírái sem követtek el emberek tömegei ellen.

Nemzeti InternetFigyelő